

บทที่ 1

มาเถอะ รีบมา ช่วยปลดปล่อยฉันจากความทุกข์ทรมานใจลึกที่ได้โปรด...

พนักงานในชุดยูนิฟอร์มของโรงแรมฟูจิوارهเบิกตากว้างอย่างพิศวงเล็กน้อยพลันที่เงยหน้าจากจอคอมพิวเตอร์แล้วเห็นอาคันตุกะผมยาวในชุดโค้ตกันหนาวสีครีมกำวฉับๆ เข้ามาในล็อบบี้ โดยมีความเร็วของฝีเท้าและความคึกรุ่มของดวงตาไม่ต่างจากพายุลูกเล็กกำลังหมุนตัวๆ มาทักทาย หากเพียงชั่ววินาที พนักงานซึ่งโดนทรนมาอย่างดีก็แย้มยิ้มเข้าใจได้ทันทีด้วย 'ชื่อ' ที่ออกมาจากปากผู้มาเยือน

"ขอพบคุณมัทสึยาม่า เคนเซอิคะ"

"มิสคริสธาจากไทยแลนด์ใช่ไหมคะ"

"ค่ะ" หญิงสาวหยิบพาสปอร์ตจากกระเป๋าเสื้อโค้ตส่งให้ ยืนรอจนอีกฝ่ายตรวจสอบพร้อมส่งคืนมาให้อย่างอ่อนน้อม

"คุณเคนเซอิคะสั่งไว้ว่าถ้ามิสคริสธา ให้พาไปพักผ่อนที่ห้องพักก่อน แล้วท่านจะติดต่อไปภายหลังค่ะ"

"ขอพบตอนนี้เลยไม่ได้หรอกคะ"

พนักงานสาวยิ้มก่อนจะตอบอย่างสุภาพกับแขกผู้ใจร้อน

"ท่านติดธุระอยู่ค่ะ ถ้าเสร็จธุระแล้วจะรีบติดต่อคุณทันทีค่ะ"

เมื่อไม่สามารถพบเป้าหมายความร้อนร้อนใจของเธอได้ในขณะนี้ คริสจึงจำใจเดินตามพนักงานอีกคนผู้มารับหน้าที่พาเธอไปสู่ห้องพัก แม้จะเดินลัดเลาะผ่านตึกต่างๆ ที่สร้างห่างกัน มีต้นไม้และสวนหย่อมจัดวางอย่างสวยงามตรงช่องว่างระหว่างตึก ทว่าธรรมชาติที่น่ารื่นรมย์เช่นนี้ก็ยังไม่สามารถทำให้หญิงสาวอารมณ์เย็นลงได้

หกชั่วโมงบนเครื่องบินจากเมืองไทยมาถึงสนามบินนาริตะ

หนึ่งชั่วโมงของการยืนแถวคอยที่สนามบินโดยไม่มีวีแววคนมารับ

สามชั่วโมงครึ่งกับการขึ้นรถไฟจากสนามบินไปสถานีชินจูกุ ต่อรถบัสมาลงที่คาวาคูจิโกะ และตบท้ายด้วยนั่งแท็กซี่ต่อมาถึงโรงแรม

เวลาร่วมสิบชั่วโมงที่อดนอนรวมถึงความตึงเครียดที่ต้องเดินทางมาโรงแรมด้วยตัวเอง ถ้าไม่ใช่เพราะอากิโกะรับรองแข็งขันว่าจะคอยเทกแคร์ตลอดเวลาที่พักอยู่ในญี่ปุ่น เธอคงจะเสิร์ชหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตไว้ก่อน ไม่ต้องมานั่งวิตกกังวลเหมือนเด็กหาผู้ปกครองไม่เจอในต่างแดนอย่างนี้!

นายเคนเซอิต้องแกล้งเธอแน่ๆ การที่เขาอยู่ในโรงแรมแสดงว่าเขาเมินแหยกับการมาของเธอเพราะไม่ไปรอรับที่สนามบินตามที่น้องสาวเขาขอร้อง อยากจะโกรธอากิโกะแต่ก็ทำไม่ลง เพราะการต้องพามารดาซึ่งสุขภาพไม่ดีหนักไปเยี่ยมดูใจญาติสนิทในแคนาดาจะทันหันก่อนหน้า เธอจะมาญี่ปุ่นเพียงวันเดียวเป็นเหตุสุดวิสัยและสำคัญยิ่งกว่าการพลาดเจอกันหลังจากต่างรอคอยมานานสองปี

แต่พี่ชายต่างมารดาของเพื่อนซึ่งชะตาไม่ถูกกันกับเธอนี้ลึคิดแล้วอยากบีบคอหมอนั้นซะมัด! ถึงการที่มัวแต่ดูหนังบนเครื่องบิน

เพราะตื่นตื่นจนนอนไม่หลับจะเป็นความผิดของเธอส่วนหนึ่งก็เถอะ แต่ถ้าเพียงมีเจ้าถิ่นไปรอรับ เธอก็สามารถจะจับลับระหว่างทางมาโรงแรมด้วยความสบายใจ ไม่ต้องนั่งพะงืดคอยดูป้ายจนไม่กล้าปิดตาพักผ่อน โชคยังเข้าข้างที่เจอคนใจดีช่วยบอกทางและให้คำแนะนำในการต่อรถไฟและรถบัสอย่างละเอียดมาตลอดทาง บางรายก็แทบจะงุมมือเธอไปส่งถึงป้ายรถบัสเลยเพราะกลัวเธอจะไม่เข้าใจ คนญี่ปุ่นที่ได้พบเจอแล้วแต่มีน้ำใจทั้งนั้น ถ้าจะมีคนที่ทำให้ความประทับใจในการมาแดนซากุระของเธอต้องต่างพร้อยไปก็มีอยู่คนเดียว

นายมัดสียามา เคนเซอีนี่แหละ!

ความโกรธที่พลุ่งขึ้นมาปุ่ดๆ ในใจหญิงสาวทำให้แทบจะไม่ได้ดูว่าพนักงานเดินนำเธอมาหยุดยังตึกไหน หากเมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าอยู่ในห้องสวีตอันครบครันไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์รูปทรงทันสมัยเข้ากับชุดเก้าอี้หนึ่งเล่่นเรียบหรูดูดี เตียงขนาดใหญ่หนานุ่มน้าสบาย มีมุมอ่านหนังสือเล็กๆ ที่เป็นโต๊ะเก้าอี้เข้าชุด ถัดไปเป็นประตูกระจกเลื่อนเปิดสู่ระเบียงกว้าง ชมวิวด้านนอก วกกลับมาสำรวจเฟอร์นิเจอร์ที่ตกแต่งห้องตรงหน้า อีกครั้งก็พบว่าได้ระดับโรงแรมห้าดาวทีเดียว นั่นทำให้หญิงสาวต้องหันไปถามผู้ที่พักมา

"ใช้ห้องนี้แน่หรือคะ"

"ครับ ท่านสั่งให้เปิดห้องนี้ให้คุณ"

พนักงานออกไปหลังจากสาธิตการเปิดไฟและเครื่องใช้ไฟฟ้าในห้องให้ คริสรมองไปรอบๆ เพิ่งตระหนักถึงความหรูหราของสถานที่แห่งนี้หลังจากที่ความโกรธทำให้มองข้ามไป เธอไม่เคยสนใจฐานะทางบ้านของอาโกะ เมื่อจะมาญี่ปุ่นและได้รับการชวนให้มาพักอยู่ด้วย ก็คิดว่าคงเป็นเรียวกั้ง...โรงแรมแบบญี่ปุ่นเล็กๆ และอบอุ่น

เพราะดำเนินกิจการมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ แต่โรงแรมหรูระดับนี้ตรงข้ามกับสิ่งที่เธอคิดไว้ในใจมากมาย

หญิงสาวสะบัดศีรษะเบาๆ อย่างมีนัยไม่หาย ก่อนที่ร่างกายซึ่งเหนื่อยล้าจากการเดินทางจะสั่งให้เธอเดินไปนั่งบนเก้าอี้โซฟาหนานุ่ม วางศีรษะพิงพนักดูโทรทัศน์จอแบนที่ติดไว้บนข้างฝาฝั่งตรงกันข้าม ความนุ่มสบายของเก้าอี้ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย คริสรหลับตา คิดจะพักเพียงชั่วคราว แต่ความอ่อนเพลียทำให้เธอผล็อยหลับลงโดยไม่รู้ตัว

หญิงสาวตื่นอีกครั้งในตอนบ่าย เห็นเวลาบนหน้าปัดนาฬิกาแล้วก็ตกใจ นี่เธอเผลอหลับไปทั้งชุดเดินทางตั้งสามชั่วโมงเชียวนะหรือ

มองไปที่โต๊ะกระจกใสก็สะดุดเข้ากับกระดาดาชนิดแผ่นใหญ่โดนทับไว้ด้วยที่เชี่ยนบูหรี คริสรหยิบมันขึ้นมาดู พบลายมือภาษาอังกฤษเรียงแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยหนักแน่นบ่งบอกนิสัยเอาจริงเอาจังของเจ้าของเขียนเอาไว้ว่า

‘เข้ามาแล้วเห็นคุณกำลังพักผ่อนอยู่
แล้วผมจะติดต่อมาใหม่อีกครั้ง
...มัตสึยาม่า เคนเซอิ’

บ้าจริง! ลืมล็อกประตูให้เรียบร้อย อีตานั่นถึงเข้ามาได้ มาตอนไหนไม่ว่า ดันดันมาเห็นเธอเข้าสู่โหมดเจ้าหญิงนิทรา หน้าตาคงน่าดูพิลึก ฮี! ที่สำคัญ...คริสรเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันยกมือขึ้นมาหักนิ้วดังกรอบ อดชำระความคนที่ปล่อยให้เธอต้องลากกระเป๋าเดินทางไปใหญ่ตุบตุบเปิดออกรถหลายต่อหลายทอดกว่าจะมาถึงปลายทางเลย ถ้านายเคนเซอิไม่มีคำตอบเหมาะๆ ในเรื่องนี้ให้เธอคงต้องเห็นดีกันแน่ นี่ถ้าเค้า...คริสา คู่แฝดของเธอรู้เรื่องนี้เข้า เธอต้องโดนล้อว่า

เป็นเวอร์กรรมที่ย้อนกลับมาเพราะทิ้งให้เค้าต้องเดินทางไปเที่ยวเยอรมนีและออสเตรียคนเดียว ทั้งที่วางแผนจะไปด้วยกันตั้งแต่แรก เธอจึงต้องถูกทิ้งให้มาผจญภัยอยู่ในญี่ปุ่นโดยไม่มีอากิโกะเช่นกัน

คริสตาเป็นคู่แข่งเหมือน สนิทสนมกลมเกลียวกันมาก และยังผูกพันกันแน่นเหนียวขึ้นไปอีกเมื่อเสียพ่อแม่ไปจากอุบัติเหตุเครื่องบินตก ตอนนั้นพวกเธอทั้งคู่ยังอยู่เพียงมัธยมปลาย แต่ก็กัดฟันเรียนต่อจนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้

บุพการีทิ้งมรดกให้จำนวนหนึ่ง เมื่อรวมกับเงินที่สายการบินจ่ายให้ญาติผู้เสียชีวิตและเงินประกันที่พ่อทำไว้ ก็เป็นก้อนใหญ่พอที่จะให้เธอทั้งคู่เรียนจบและมีเงินเก็บไว้ใช้ในยามฉุกเฉิน

แต่พี่น้องฝาแฝดตั้งใจแล้วว่า จะเก็บเงินมรดกไว้ใช้ในยามจำเป็นเท่านั้น จึงหางานเสริมทำด้วยการสอนพิเศษเด็กทั้งในช่วงเปิดเทอมและปิดเทอม และตกลงกันว่าเมื่อเรียนจบจะให้รางวัลตัวเองด้วยการไปเที่ยวด้วยกันก่อนจะเริ่มทำงาน

ประเทศที่คริสตาเลือกคือเยอรมนีและออสเตรีย จะได้สามารถเซฟค่าที่พักส่วนหนึ่งเพราะมีเพื่อนอยู่ที่มิวนิก โดยฝ่ายนั้นอาสาเป็นไกด์นำเที่ยวให้ ตัวเธอไม่ขัดข้องแต่ประการใด ดีเสียอีกจะได้ฝึกใช้ภาษาเยอรมันที่เป็นวิชาโทของสองพี่น้องให้เป็นประโยชน์ด้วย

แต่แผนที่วางไว้ก็เป็นอันต้องยกเลิก เมื่อเธอเกิดไปกินอาหารญี่ปุ่นแล้วโชคดีจับคู่บองได้ตัวเครื่องบินไปกลับญี่ปุ่นอันเป็นรางวัลใหญ่ของร้านซึ่งจัดขึ้นเนื่องในโอกาสฉลองเปิดกิจการครบห้าปี

เรื่องนี้นำมาสู่การแยกกันเดินทางของสองพี่น้อง เพราะคริสตาไม่ยอมยกเลิกแผนเที่ยวที่อุตสาหะวางแผนกันไว้ก่อนและดำเนินการถึงขั้นได้วีซ่าแล้ว โชคดีที่ยังไม่ได้จ่ายเงินค่าตัวเครื่องบิน ทำให้เธอแคนเชิลทริปทั้งหมดทัน

เธอเสียดายตัวเครื่องบินที่ได้มา เพราะมีเงื่อนไขว่าถ้าผู้ถูกรางวัล

ไม่ไปเองก็ถือว่าเป็นการสละสิทธิ์ ตู๋ ตู๋ จะให้รางวัลยังมีการบังคับอีก และเมื่ออีเมลติดต่อกับอากิโกะก็ได้รับการคะยั้นคะยอให้มา โดยอากิโกะเสนอให้คริสพักที่บ้านและอาสาจะพาเธอเที่ยวเอง ตู๋ไปแล้วงานนี้แทบไม่ต้องเสียอะไรเลย ตู๋ก็ได้อาหารฟรี ที่พัก คนพาเที่ยวก็มีพร้อม ได้ฝึกฝนภาษาญี่ปุ่นที่เธอและคริสไปเรียนเสริมมาอีกด้วย หลังจากคู่แข่งยืนยันว่าบินเดี่ยวต่างแดนได้สบาย ให้เธอไม่ต้องกังวลทำตามความปรารถนาของแต่ละฝ่าย ทั้งสองจึงตัดสินใจแยกกันเที่ยว โดยเธอแปรพักตร์เดินทางมาญี่ปุ่นแทน

แต่...เฮ้อ...คริสลื้มไปว่าแผนการเมื่อมันเริ่มต้นด้วยการปรับเปลี่ยนแสดงถึงความไม่แน่นอนแล้ว มันก็มีทางเป็นไปได้ว่า อาจจะต้องโดนสับเปลี่ยนอีกได้เช่นกัน เหมือนตอนที่เธอต้องจำยอมรับผู้นำเที่ยวคนใหม่ ซึ่งดูจากความไม่ค่อยลงรอยในอดีตระหว่างกันแล้ว...

นายมัตสึยาม่า เคนเซอิจอมเก๊กนั้นก็คง 'จำยอม' รับหน้าที่นี้เหมือนกัน!

อาบน้ำ แต่งตัว จัดของเข้าตู้เสื้อผ้าเรียบร้อย คริสก็ตัดสินใจจะเดินกลับไปลือบบี่โรงแรมเพื่อติดต่อเคนเซอิอีกครั้ง

พอเดินพ้นอาคารที่พักออกมา ลมหนาวก็พัดกรูมทักทาย ทำให้ต้องกอดอกกระชับเสื้อโค้ตตัวที่ใส่อยู่ให้แน่นขึ้น ทางเดินข้างหน้ามีทางแยกให้เลือกเลี้ยวซ้ายหรือขวา หญิงสาวยืนลังเลไม่แน่ใจก่อนจะมีอะไรตัดสินใจให้เลือกไปทางขวา

แล้วก็พบว่าตัดสินใจถูก เมื่อเดินทอดเท้ามาเรื่อยๆ ก็ต้องตะลึงกับภาพที่รออยู่เบื้องหน้า เรือนไม้ญี่ปุ่นแบบโบราณมีต้นซากุระกำลังผลิดอกสีชมพูอ่อนบานสะพรั่งอยู่ภายในบริเวณบ้าน รั้วไม้ที่ล้อมรอบเอาไว้อีกชั้นหนึ่งบอกเป็นนัยให้รู้ว่าเป็นเขตส่วนบุคคล บริเวณรอบบ้าน

เงียบกริบร้างไร้ผู้คนให้หญิงสาวได้ไต่ถามใดได้

ว่า เสียตาย ดูเหมือนจะไม่มีใครอยู่ อยากเข้าไปดูข้างในชะมัด แต่คงจะต้องขออนุญาตเคนเซอิหรือผู้เป็นเจ้าของบ้านก่อนสินะ

วูบนั้นเอง จู่ๆ ลมก็พัดกระโชกแรงกว่าเดิม หอบเอากลีบดอกซากุระปลิวคว้างลงมา คราวนี้เหมือนมีละอองฝนตามมาด้วย ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเม็ดน้ำใสใหญ่ขึ้น คริสสรเหลียวกลับไปทางเดิมที่เดินผ่านมา บวกลบคุณหารอย่างรวดเร็วแล้วจึงตัดสินใจผลักประตูรั้ววิ่งเข้าไปหลบฝนในบ้านไม้ข้างหน้าซึ่งอยู่ใกล้กว่า

ความตั้งใจจะหลบอยู่แค่ชายคาด้านนอกเปลี่ยนไปเมื่อฝนตกหนักกว่าเดิม ละอองที่สาดกระเซ็นโดนตัวทำให้ต้องกระโดดลี้กเข้าไปข้างในเรื่อยๆ จนบุกรุกเข้าบ้านในที่สุด

คริสสรละล้าละลัง หากก้าวเท้าออกก็เปียกม้อลอกม้อแลกแน่ เธอเหลียวไปมองด้านหลังก่อนตัดสินใจ เถอะน่า ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว หญิงสาวจึงถือโอกาสใช้เวลาที่ติดฝนอยู่เดินสำรวจดูห้องหับในบ้านไปพลางๆ

ห้องแรกที่เจอเป็นห้องรับแขก ตกแต่งอย่างเรียบง่ายด้วยข้าวของยุคเก่า เธอสำรวจอย่างตื่นตาตื่นใจก่อนจะขยับออกมาห้องถัดไปซึ่งเรียงรายอัดแน่นด้วยหนังสือเต็มไปหมด มีโต๊ะเขียนหนังสือเก่าๆ เข้าชุดกับเก้าอี้ไม้ตั้งอยู่มุมห้อง อะไรบางอย่างดึงดูดให้คริสสรเดินเข้าไปใกล้ มองหนังสือบางส่วนที่ตั้งอย่างเป็นระเบียบอยู่บนโต๊ะ สะดุดเข้ากับเล่มที่เป็นปกหนังสือน้ำเงินหม่นซึ่งอยู่บนสุด จึงหยิบขึ้นมาคิดในใจเล่นๆ ว่า

ขออนุญาตหยิบดูหน่อยนะคะ

"ได้สิ"

อียยย! สาวไทยสะดุ้งสุดตัว เหลียวมองรอบกายให้วุ่น คิดขอเจ้าของบ้านในใจแท้ๆ ไหงมีเสียงคนอนุญาตออกมาจริงๆ ฟูผาดแหง

เอ...หรือว่าจะมีคนอยู่ในบ้าน ตายละ เขาอาจไม่พอใจก็ได้ที่เธอมาข่มขู่กับข้าของในนี้ คริสรีบวางมันกลับที่เดิม กวาดตารอบๆ ถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าห้องค่อนข้างมืด อาจจะเป็นเพราะฝนตก แสงสว่างจากด้านนอกเลยส่องเข้ามาในห้องไม่พอ แถมทำให้รู้สึกเย็นสันหลังวาวๆ พิกลอีก ว่าแล้วก็ฝนก่อนดีกว่า พอก้าวพ้นจากห้องมองผ่านไปด้านนอกจึงเพิ่งเห็นว่าฝนขาดเม็ดลงสนิทแล้ว

แปลก...อยู่ๆ ก็ตกลงมา พอจะหยุดก็หยุดไปดื้อๆ ถ้าพื้นด้านนอกไม่เปียกก็ดูไม่ออกเลยว่าเมื่อสักครู่ฝนตกหนัก

สาวไทยขมวดคิ้วใส่อากาศแปรปรวน ก่อนจะหันหน้าเข้าหาบ้าน โนมตัวอย่างอ่อนน้อม

แต่ยังงี้ก็ต้องขอขอบคุณ 'คุณบ้าน' ที่ให้ที่หลบฝนนะคะ แล้วก็ขอโทษด้วยที่วิสาสะหยิบข้าวของในห้อง

หากก้าวเดินออกมาได้ไม่เท่าไรก็รู้สึกเหมือนโดนใครเรียกไว้ พอเหลียวหันกลับไป เขาก็เหมือนจะโดนตริ่งให้อยู่กับที่เมื่อเห็นแสงแดดอ่อนๆ ส่องทะลุเมฆลงมาฉาบบ้านไม้ทั้งหลังให้ความรู้สึกอบอุ่นนุ่มนวลราวมีอ้อมแขนที่มองไม่เห็นกำลังโอบกอดต้อนรับ กวักมือเรียกให้กลับเข้าไปข้างในอีกครั้ง คริสรีบนิ่งไปเสี้ยวนาที่หนึ่ง ก่อนปฎิญาณกับตัวเองว่าจะต้องขออนุญาตผู้เกี่ยวข้องเข้าไปชมบ้านนั้นอีกสักครั้งให้ได้

ไม่ทันได้ขยับเท้าไปไหนก็เห็นหญิงสูงวัยในชุดกิโมโนเดินมาตามทางเดินที่โรยด้วยกรวดก้อนเล็กของโรงแรม ในที่สุดก็หาค้นบอกทางได้แล้ว คริสรีบส่งยิ้มหวานไปก่อนจะโค้งตัวลงเล็กน้อยยามถาม

"สวัสดีค่ะ ล็อบบี้ของโรงแรมไปทางไหนคะ"

คุณป้าวัยปลายห้าสิบโค้งกลับมาอย่างสวยงาม พร้อมกับสำรวจอีกฝ่ายอย่างพินิจเร็วๆ ก่อนจะร้องขึ้นด้วยความยินดี

"สวัสดีตอนบ่ายค่ะ เพื่อนคุณหนูอากิโกะจากเมืองไทยใช่ไหมคะ"

ป้ากำลังจะเดินไปหาหนูอยู่พอดีเลย" แล้วก็เอียงคอดนิตหนึ่งถามเสียงสนทนา

"หนูพูดญี่ปุ่นได้ด้วยหรือคะ"

"ค่ะ เรียนมาได้สองปีแล้ว หลังจากรู้จักอากิโกะได้ไม่นาน"

ไม่อยากจะบอกเลยว่าเพราะพี่ชายซึ่งเก๊กของอากิโกะชอบพูดอบรมน้องสาวเป็นภาษาญี่ปุ่น แล้วบางที่ยังมีการขำเลียงมาทางเธอให้สงสัยว่าเขาพาดพิงถึงเธอหรือเปล่า แม้เมื่อถามอากิโกะแล้วจะได้รับคำตอบว่าเขาไม่ได้พูดถึงเธอ แต่เมื่อมีโอกาส คริสร์จึงเลือกเรียนญี่ปุ่นเสริมขึ้นมาอีกหนึ่งภาษา โดยชวนน้องสาวคู่แข่งไปเรียนด้วยกันที่สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น และด้วยความสามารถพิเศษในการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว ทำให้เธอพัฒนาถึงขนาดอ่านออกเขียนได้จนสร้างรายได้เสริมด้วยการรับแปลภาษาญี่ปุ่นได้อีกทางหนึ่ง

และอุปเจียบเป็นความลับมาตลอด กะมาเซอร์ไพรส์อากิโกะตอนได้เจอหน้ากันอีกครั้ง จึงติดต่อด้วยภาษาอังกฤษกับเพื่อนเสมอมา

ความคิดคำนึงถึงเรื่องในอดีตของคริสร์ถูกดึงกลับมาถึงปัจจุบันเมื่อคุณป้าไบหน้าแยมยิ้มอุทานอย่างดีใจ

"แหม ดีจริงๆ คุณหนูอากิโกะก็ฝากให้ป้าช่วยดูแลเพื่อนรักเสียด้วย ป้ากำลังกลุ่มใจอยู่ กลัวจะคุยกันไม่รู้เรื่อง"

จากการคุยกับป้าชิโนะ ทำให้คริสร์ได้ข้อมูลบ้านแม่หลังนั้นว่าเป็นของปู่เคนเซอิและอากิโกะ เมื่อท่านเสียชีวิตไปแล้ว ลูกหลานก็ได้โอนุรักษ์เอาไว้เป็นอนุสรณ์สถานถึงท่าน และโรงแรมที่ควาคุจิโกะนี่ก็เป็นโรงแรมแห่งแรกในเครือมัตสึยาม่าที่ปู่ของเพื่อนได้บุกเบิกและลูกหลานก็รับช่วงขยายธุรกิจของตระกูลรวมไปถึงลงทุนกิจการด้านอื่นด้วย

โรงแรมแห่งนี้เพิ่งได้รับการปรับปรุงใหม่เมื่อปีที่แล้ว โดยอนุรักษ์

ส่วนเดิมไว้บางส่วนและมีการต่อเติมนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาเสริม รวมถึงรับสมัครพนักงานรุ่นใหม่ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ส่วนพนักงานรุ่นเดิมอย่างลุงยูตะ...สามีป่าชิโนะ และตัวป่าแองก็ยังคงอยู่ช่วยคุณงานบริการแขกชาวญี่ปุ่นและชาวต่างชาติที่อยากสัมผัสบรรยากาศแบบญี่ปุ่นดั้งเดิม

ส่วนเคนเซอิก็เพิ่งเข้ามาที่โรงแรมก่อนหน้าเธอสองวัน โดยถือโอกาสมาตรวจสอบสภาพของโรงแรมที่ปรับปรุงใหม่ด้วยตัวเอง หลังจากที่คุณแต่จากรายงานและคลิปที่ส่งไป ถือเป็นการพักร้อนครั้งแรกในรอบสองปีของเขาด้วย

"คุณหนูเคนทำงานหนักเกินไปแล้วล่ะคะ มาพักร้อนสองอาทิตย์ที่นี่ ป้าตั้งใจจะไม่ยอมให้คุณหนูทำงานเลย แต่พอเพลอ คุณหนูก็แอบเอางานมาทำอีกจนได้ เมื่อกลางวันก็ประชุมอะไรก็ไม่รู้ผ่านทางคอมพิวเตอร์"

ป่าชิโนะเล่าให้คริสฟังด้วยความสนิทสนมซึ่งก่อตัวขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว คงเพราะเอ็นดูหญิงสาวจากแดนไกลที่ได้ยินคุณหนูอากิโกะของตนพูดคุยให้ฟังหลายครั้งหลายคราด้วยความชื่นชอบ ออกนอกหน้าจอนอยากเจอตัวจริงขึ้นมา กอปรกับความรู้สึกของผู้สูงอายุที่มีความสุขเพลิดเพลินกับการพูดคุยเรื่องเก่าๆ ในอดีตนั่นเอง

"คุณหนูเคนเลือกมาพักร้อนที่นี่ คงจะตั้งใจมารำลึกถึงความหลังสมัยตอนเด็กคุณหนูก็โตที่นี่แหละคะ วังซุกชนหลบทางโน้นที่ทางนี้ทำให้ผู้ใหญ่ตามหาทั้งวัน"

"คุณเคนเซอีนี่เธอคะ!" คริสถามอย่างประหลาดใจ นึกภาพผู้ชายที่พบก็ครั้งก็ทำทางซีเรียสตลอดเป็นเด็กซุกชนวังให้ผู้ใหญ่ววดหัวไม่ออกจริงๆ

"ใช่ค่ะ วิศวกรรมคุณหนูเคนนี่โยะเยะไปหมด มีอยู่วันหนึ่งนะคะ คุณหนูปีนต้นไม้ขึ้นไป แล้ว..."